

[Poul Schlüter.]

svært at finde den egnede ligevægt. På den ene side må vi alle have et ønske om, at det offentliges medarbejdere er velkvalificerede, og på den anden side er det vigtigt at sørge for, at det offentlige ikke påfører de private virksomheder en urimelig konkurrence ved at være lønførende eller ved at tilbyde ansættelsesvilkår i øvrigt, som betyder, at det offentlige i ansættelsesmekanismen virker som en magnet.

Så kan man diskutere, om en parlamentarisk kommission er et egnet instrument for en nærmere undersøgelse af disse ting. Det mener vi ikke i det konservative folkeparti, vi mener ikke, at den særlige teknik, som består i en parlamentarisk kommission i henhold til grundlovens regler, er egnet til den opgave, og derfor må vi afvise forslaget.

Men siden nu sagen er til debat, vil jeg gerne sige, at jeg ikke mener, der er tvivl om, at der er områder, hvor det offentlige fra tid til anden ligger i lønførerposition, og omvendt kan man nævne områder, hvor det offentlige decideret ikke er lønførende. Det, der er vanskeligt her, er jo, at stillings- og lønningsstrukturen ikke er umiddelbart sammenlignelig. I og for sig kunne man vel sige, at det var et sundt grundsynspunkt for det offentliges lønpolitik, at siden der i det offentlige job gennemgående er en ret høj grad af tryghed i ansættelsen, var det på sin plads, om det offentliges løn var en anelse lavere end den nærmest sammenlignelige løn i den private virksomhed. Vi mener, det er vigtigt, at folketinget i den kommende tid sørger for, at regeringen ikke indgår overenskomster, der med rette kan karakteriseres som overenskomster, der gør det offentlige lønførende. Der kan meget vel komme en situation, hvor det vil være rigtigt af folketinget at pålægge regeringen at drage omsorg for, at det offentlige ikke er lønførende. Men som sagt tror vi ikke, ideen om den parlamentariske kommission er egnet og vil hjælpe os i denne sag.

Ømann (SF):

Der er jo sagt nok om det upassende i at vælge en parlamentarisk kommission som forum for en sådan undersøgelse. Jeg kan slutte mig til de bemærkninger, der er faldet herom, og skal ikke gøre mere ud af dem. For så vidt var der i og for sig ikke mere at

tale om vedrørende dette forslag, men der er jo rigtignok nogle bemærkninger til forslaget, og det er vel de bemærkninger, som fik hr. Glistrup til at betegne forslaget som et urbant og sagligt forslag. Jeg synes, denne karakteristik står i et mærkeligt lys efter den rolige og saglige redegørelse, vi fik fra finansministeren.

Der er nogle områder, hvor det offentlige gennem de sidste mange år har været nogenlunde lønførende. Det gælder for det første lavtlønsområdet, og jeg siger gud ske tak og lov for det, for arbejdsmarkedets parter har jo ikke kunnet hæve de lavtlønnedes løn op til et rimeligt niveau. Her har statens aflønning betydet en støtte, og det anser jeg for et gode.

En anden indsats, som staten har gjort, er ligestillingen mellem aflønningen og arbejdsvilkårene for mænd og kvinder; det anser jeg ligeledes for en god gerning, som jeg ikke vil have der skal rokkes ved.

Men når det nu er sagt, at dette forslag er et led i den sædvanlige forfølgelse af offentligt ansatte fra fremskridtspartiets side, så kan jeg, netop fordi forslaget fremsættes på dette tidspunkt, ganske slutte mig til denne karakteristik af hensigten med forslaget. Der er jo sket ting i den senere tid, som helt har ændret de tidligere prognoser for de offentligt ansattes livsløn og arbejdsvilkår. Der er for det første fra de offentligt ansattes organisationers side vist en meget stor løntilbageholdenhed under de sidste overenskomstforhandlinger. Det gjorde man på baggrund af et løfte om taktregulering, som jeg ikke tror disse organisationer alle sammen anser for opfyldt med den taktregulering, de har fået.

Der er altså tale om et meget stort afkald fra de offentligt ansattes side. Det skal de da ikke have utak for med et forslag af denne karakter. Der er sket en ganske afgørende forrykkelse af de offentligt ansattes livsløn, efter at dyrtidsreguleringen er ændret. Der er også sket en forrykkelse, efter at vi har fået de tilstande på arbejdsmarkedet, som vi har, med meget stor arbejdsløshed og med megen skjult arbejdsløshed inden for den offentlige sektor. Der kan jo påpeges masser af områder, hvor de offentligt ansatte bliver underbetalt, simpelt hen fordi de ikke får nogen betaling for ekstra ar-